

Creațiunea și moralitatea

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: Geneza 2:16,17; 1:26-28; Iacov 3:9; Faptele apostolilor 17:26; Proverbele 14:31; Matei 5:44-48; Apocalipsa 20:11-13.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci, după plăcere, din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.»” (Geneza 2:16,17)

Unul dintre subiectele preferate de discuție ale oamenilor este cel al drepturilor omului. De la Magna Carta (1215) la Declarația franceză a drepturilor omului și ale cetățeanului (1789) și până la diferitele declarații ale Națiunilor Unite, toate promovează ideea că ființele umane au anumite „drepturi inalienabile”, drepturi de care nimeni nu le poate priva. Ele ne aparțin în virtutea faptului că suntem oameni (cel puțin așa se afirmă în aceste documente).

Rămâne totuși o întrebare: Ce înseamnă aceste drepturi? Cum putem stabili ce sunt ele? Se pot ele schimba? Dacă da, cum anume? Cum ne putem bucura de aceste drepturi?

De exemplu, în unele state, femeile nu au avut „dreptul” de a vota până în secolul al XX-lea (în unele țări, ele încă nu au primit aceste drept). Cum poate un guvern să le ofere oamenilor un drept care este de la bun început un drept „inalienabil”?

Iată câteva întrebări grele. Răspunsurile la aceste întrebări sunt legate în mod inseparabil de originile omului, temă pe care o abordăm în acest studiu.

Geneza 2:7 declară că Dumnezeu l-a creat personal pe Adam și că Adam este o ființă morală înzestrată cu inteligență, și nu un animal. Deși textul nu specifică acest lucru, ne putem imagina că Dumnezeu a modelat țărâna cu mâinile Sale, dându-i forma și dimensiunile dorite. Poate că unii dintre noi nu pot accepta ideea ca Suveranul universului să Se aplece și să-Și murdărească mâinile cu țărână pentru a-l crea pe om, dar Biblia ne descoperă că El este foarte apropiat de ființele pe care le-a creat. În Scriptură sunt consemnate multe ocazii în care Dumnezeu interacționează bucuros cu lumea materială. Exodul 32:15,16, Luca 4:40 și Ioan 9:6 ar fi numai câteva exemple în acest sens. Întruparea Domnului Hristos, decizia Sa de a lua chip omenesc pentru a interacționa zi de zi cu lumea creată, așa cum noi interacționăm unii cu alții în mod obișnuit, respinge ideea că Dumnezeu nu S-ar apleca să Își „murdărească” mâinile pentru a-l crea pe om.

1. Citește Geneza 2:16,17. Ce poruncă i-a dat Dumnezeu lui Adam? Ce se subînțelege din această poruncă?

Poate că ne punem întrebarea: Ce drept avea Dumnezeu să stabilească reguli pentru Adam și Eva? Compară această situație cu situația în care se găsește un copil într-o familie. Părinții îi oferă o casă și toate cele necesare vieții. Mai mult, ei îl iubesc și urmăresc binele lui. Experiența lor mai vastă și înțelepciunea lor îl pot scuti de multe neazuri, dacă el acceptă sfaturile lor. Unii copii găsesc că e greu să accepte sfaturile părinților, dar, în general, este recunoscut faptul că, atâta timp cât depinde de părinți pentru satisfacerea trebuințelor sale, copilul este obligat să accepte regulile lor. În mod similar, noi suntem permanent dependenți de Tatăl ceresc pentru cele necesare existenței și, de aceea, este numai normal să acceptăm sfaturile Sale. El este un Dumnezeu al dragostei și putem avea încredere că ne va oferi întotdeauna lucrurile de care avem nevoie ca să ne fie bine.

Citește Psalmii 95:6,7 și 100. Cum exprimă psalmistul ideea dependenței noastre de Dumnezeu? Ce obligații presupune acest statut de ființe dependente, mai ales în ceea ce privește relația noastră cu ceilalți oameni?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să descopere cât de importantă este, pentru moralitatea și etica creștină, acceptarea faptului că Dumnezeu este Creatorul nostru.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să devină conștienți de distincția dintre moralitatea construită pe fundamentul creațiunii și moralitatea construită pe fundamentul evoluției.

La nivel practic: Să învețe cum să ducă o viață de slujire altruistă, în special față de cei aflați sub autoritatea lor.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Importanța creațiunii pentru moralitate

- A. De ce este importantă credința noastră despre origini pentru moralitate și etică?
- B. Explicați doctrina despre demnitatea umană și rolul ei în viața creștină.

II. Sentimente: Dobândirea unei experiențe personale cu privire la modul în care acceptarea doctrinei creațiunii ne modelează concepția despre moralitate

- A. Ce înseamnă pentru mine, personal, diferitele implicații asupra moralității ale acceptării doctrinei că Dumnezeu a creat lumea sau ale acceptării teoriei evoluționiste?
- B. Ce efect are credința mea că Dumnezeu a creat lumea și pe om asupra valorii personale și asupra concepției mele despre valoarea celorlalți?
- C. Pe baza acestei credințe, cum ar trebui să-i tratez pe cei cu care vin în contact?

III. Practic: O viață de slujire altruistă

- A. Cum pot aplica practic principiile desprinse din istoria creațiunii?
- B. Cum mă poate ajuta concret credința mea în creațiune să devin mai altruist și mai orientat spre slujirea semenilor, în special a celor asupra cărora am autoritate?

Rezumat: Ceea ce credem despre originile omului are implicații morale semnificative. Moralitatea bazată pe credința că Dumnezeu ne-a

2. Citește Geneza 1:26-28. Ce înzestrare specială au primit oamenii, spre deosebire de animale?

Ce înseamnă practic „chipul lui Dumnezeu”? Întrebarea aceasta a generat multe discuții, iar părerile sunt împărțite. Totuși versetele ne oferă câteva indicii. În primul rând, observăm că a fi creat după chipul lui Dumnezeu înseamnă a te asemana cu El în anumite privințe. Un prim aspect important în care omul se aseamnă cu Creatorul este acela al stăpânirii peste toate viețuitoarele. După cum Dumnezeu este suveran peste toate, tot așa omul a primit autoritatea de a stăpâni peste pești, păsări și animalele terestre.

De asemenea, observăm că Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul Nostru”, făcând astfel referire la pluralitatea Dumnezeirii. Apoi l-a creat pe om parte bărbătească și parte femească. Chipul Său nu este pe deplin reflectat de un individ decât prin relație. După cum Dumnezeirea Se manifestă prin trei Persoane între care există o relație strânsă, tot la fel „chipul Său” este exprimat prin relația dintre bărbat și femeie. Capacitatea de a lega relații face parte din „chipul lui Dumnezeu”. Relațiile implică în mod categoric anumite obligații și responsabilități, aspecte care țin de moralitate. Așadar, aici găsim motivul pentru care moralitatea are la bază istoria creațiunii.

3. Citește Geneza 9:6 și Iacov 3:9. Ce relație există între ideea că omul este creat „după chipul lui Dumnezeu” și conceptul de moralitate?

Oamenii s-au străduit mai multe milenii la rând să înțeleagă problema moralității. Până să intrăm în subiectul tipului adecvat de moralitate, întâlnim nenumărate aspecte problematice în însăși ideea de moralitate. De ce oamenii, spre deosebire de gândaci, purici sau maimuțe, trebuie să aibă o conștiință morală (capacitatea de a distinge între bine și rău)? Cum pot ființele umane, create în esență din materie amorală (cuarci, gluoni, electroni etc.) să fie conștientizeze conceptul de morală? Răspunsul se găsește în primele capitole ale Bibliei care ne arată că oamenii sunt ființe morale create „după chipul lui Dumnezeu”.

creat încurajează credința în standardele ferme ale binelui și răului și ne cheamă să le slujim celor asupra cărora avem autoritate și să-i protejăm. Dimpotrivă, evoluționismul dă tonul pentru manifestarea atitudinii de superioritate, pentru exploatarea și jefuirea celor slabi de către cei mai puternici, care își urmăresc doar interesele proprii.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Convingerile noastre cu privire la originea omului au implicații morale semnificative.

Recomandare: Subliniază ideea că încrederea în raportul biblic al creațiunii din Geneza 1 pune bazele unui tip de moralitate semnificativ diferită de moralitatea construită pe fundamentul evoluționismului.

Din ziua în care Charles Darwin și-a publicat tratatul despre evoluție, s-a tot discutat dacă evoluționismul are implicații morale. În general, problema aceasta nu a fost cercetată decât puțin la nivel academic, dar au existat dezbateri între oameni obișnuiți în care s-a afirmat că darwinismul este toxic pentru moralitatea și etica iudeo-creștină. Din 1950 încoace, un număr tot mai mare de gânditori culți au cercetat impactul pe care îl are teoria evoluției asupra eticii tradiționale.

Julian Huxley a afirmat că moralitatea este în sine un produs al evoluției și că, astfel, „orice standard al binelui și răului trebuie să aibă într-un anumit fel o legătură cu desfășurarea acestui proces de-a lungul timpului.” (T. H. Huxley și Julian Huxley, *Touchstone for Ethics: 1893-1943*, pag. 131) Argumentul acesta arată că teoria evoluționistă favorizează relativismul în moralitate. Observația aceasta însă este numai începutul impactului evoluționismului asupra moralității. În cadrul pasului următor (**APROFUNDEAZĂ!**), vom face o comparație între implicațiile pe care le au Geneza 1 și teoria lui Darwin asupra moralității.

Activitate introductivă: Ce deosebiri credeți că există între un om care ia în serios principiile etice din Geneza 1 și unul care crede în evoluționism?

În Geneza 2:23, Adam primește misiunea de a-i da un nume soției sale, iar el o numește *Havah*, nume înrudit cu *hayah*, un alt cuvânt ebraic care înseamnă „a trăi” (evreii folosesc uneori urarea *lehayim*, „Să trăiască!”). Cuvântul ebraic *Havah* (Eva) poate fi tradus cu „dătătoare de viață”. Numele Evei arată că ea este „mama” întregii omeniri. Astfel, noi formăm o singură familie, în sensul cel mai propriu al cuvântului.

4. Citește Faptele 17:26. Ce ne spune Pavel despre relația dintre frățietatea oamenilor și faptul că omul a fost creat de Dumnezeu? Compară cu Matei 23:9

Noi suntem frați și surori, pentru că ne tragem din Eva și din Adam. Iar Dumnezeu este Tatăl nostru, al tuturor. Acest adevăr stă la baza noțiunii de egalitate dintre oameni. Gândește-te cât de diferite ar fi relațiile dintre oameni dacă toți ar recunoaște acest adevăr important! Încă o dovadă despre starea noastră profundă de decădere și modul serios în care ne-a afectat păcatul este realitatea tristă că, de multe ori, oamenii se poartă unii cu alții mai rău decât se poartă cu animalele.

5. Citește Proverbele 14:31 și 22:2. Cum ne ajută aceste texte să înțelegem relația dintre moralitate și faptul că suntem creați de Dumnezeu?

Oamenii sunt împărțiți pe clase în funcție de mai mulți factori: politic, național, etnic și, desigur, economic. Factorul economic este, probabil, cel mai stabil (chiar dacă nu a atins niciodată nivelul preconizat de Marx: proletarii din toată lumea nu s-au unit niciodată cu adevărat; dimpotrivă, s-au luptat unii cu alții pe motivul apartenenței la naționalități diferite). Se întâmplă de multe ori și azi, ca întotdeauna de altfel, ca bogații și săracii să se privească unii pe alții cu suspiciune și dispreț. Aceste sentimente au dus adesea la violență și chiar la război! Cauzele sărăciei și soluționarea ei încă ne mai pun în încercătură (Matei 26:11), dar un lucru e cert din Cuvântul lui Dumnezeu: fie bogați, fie săraci, cu toții merităm demnitatea care ne aparține în virtutea originilor noastre.

În urmă cu mai mulți ani, când darwinismul era la modă, unii au susținut exploatarea celor săraci de către cei bogați, aducând drept argument „darwinismul social”: dacă în natură cei puternici îi exploatează pe cei slabi, atunci principiul acesta poate fi aplicat și la economie. Ce ne spune acest exemplu despre importanța crucială a formării unei concepții corecte despre moralitate?

2. APROFUNDEAZĂ!

Recomandare: Creaționismul îi furnizează moralității creștine elementele de bază, în special conceptul de sacralitate și de demnitate a ființei umane. Creațiunea ne vorbește pentru prima dată despre etica autorității personale care ne cheamă să le slujim celor care sunt mai puțin puternici decât noi, fie oameni, fie animale, și să nu-i exploatăm.

Comentariu biblic

Chipul lui Dumnezeu și puterea rațiunii

(Recitiți în cadrul grupei Geneza 9:4-6.)

Dumnezeu i-a poruncit omului să aibă grijă să nu mănânce din fructul unui anumit pom. Observăm aici că omul are o anumită particularitate, pe care animalele nu o au. Ellen G. White remarcă: „Prima mare lecție morală care i-a fost predată lui Adam a fost cea a tăgăduirii de sine. În mâinile sale au fost așezate frâiele stăpânirii de sine. Judecata, rațiunea și conștiința aveau să-l guverneze.” (*The Advent Review and Herald*, 24 februarie 1874) Astfel, omul se distingea de animal prin faptul că avea capacitatea unică de a recunoaște variantele pe care le putea alege liber și pe care le putea evalua prin prisma unui standard mai înalt decât cel al dorințelor și nevoilor sale. Relatarea creațiunii constituie fundamentul pe care se întemeiază dreptul lui Dumnezeu de a ne impune anumite cerințe justificate.

În creștinism s-a împământenit interpretarea potrivit căreia chipul lui Dumnezeu din om înseamnă puterea rațiunii. Evoluționistul James Rachels pune la îndoială această interpretare și susține că rațiunea trebuie să fi evoluat progresiv și că, de aceea, ea nu îi este caracteristică numai omului. Deosebirea dintre rațiunea noastră și cea a animalelor nu este decât una de ordin cantitativ: omul are mai multă rațiune. Totuși pare evident faptul că există mai multe aspecte ale chipului lui Dumnezeu în om, pe lângă cel al rațiunii. Un alt evoluționist, Robert Wright, recunoaște că omul este unic din punct de vedere al naturii sale, fiindcă numai el are simț moral. Într-un anume sens, Wright s-ar putea să aibă dreptate. Simțul nostru moral este într-adevăr unic, dar el reflectă simțul moral al lui Dumnezeu. De aceea, faptul că avem simț moral pare a constitui esența asemănării noastre cu El, în special atunci când legăm această idee de noțiunea de stăpânire.

Dumnezeu ne-a creat după chipul Său, ceea ce înseamnă, printre altele, că intenția Sa a fost aceea ca noi să ne asemănăm cu El în caracter. Altfel spus, noi trebuie să fim ca El, atât cât e omenește posibil (remarcă faptul că a fi ca Dumnezeu nu este același lucru cu aspirația de a-I lua locul, o deosebire esențială). Ca să fim ca El, în sensul de a reflecta caracterul Său, trebuie să înțelegem corect ce înseamnă caracterul.

6. Citește Matei 5:44-48. Ce ne spun aceste texte despre caracterul lui Dumnezeu și, totodată, despre modul în care ar trebui să reflectăm caracterul Său în viața noastră?

7. Ce se spune în Luca 10:29-37 despre caracterul lui Dumnezeu și despre modul în care ar trebui să fie reflectat de oameni? Vezi și Filipeni 2:1-8.

În istoria povestită de Isus, sunt înfățișați doi bărbați care fac parte din două grupuri etnice diferite, aflate în conflict una cu cealaltă. Totuși El arată că ei sunt frați. Fiecare dintre ei face parte din sfera de responsabilitate a celuilalt și Dumnezeu a fost mulțumit atunci când unul dintre ei a lăsat deoparte diferențele și s-a purtat cu bunătate și compasiune față de celălalt.

Ce contrast izbitor între principiile Împărăției lui Dumnezeu și principiile domniei lui Satana! Dumnezeu îi cheamă pe cei puternici să aibă grijă de cei slabi, în vreme ce principiile lui Satana fac apel la eliminarea celor slabi de către cei puternici. Dumnezeu a creat o lume caracterizată de relații pașnice, dar Satana a distorsionat-o atât de profund, încât mulți au ajuns să considere că supraviețuirea celor mai adaptați ar fi standardul normal de conduită. Dacă procesul defectuos al selecției naturale (în care cei puternici îi domină pe cei slabi) ar fi metoda prin care oamenii au venit la existență, atunci nu e normal ca noi să ne purtăm la fel? Pornind de la această concepție, am putea deduce că noi ascultăm de Dumnezeu și de legile naturii date de El atunci când urmăm împlinirea scopurilor proprii, profitând de cei defavorizați de natură!

În ce alte moduri sunt afectate conceptele noastre morale de concepția despre originea omului?

Două idei derivă din faptul că omul este creat după chipul lui Dumnezeu. Prima este sacralitatea vieții omului. Geneza 9:4-6 protejează viața umană de distrugere (fie că această distrugere este provocată de un animal sau de un alt om), deoarece omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Noi suntem făcuți după chipul Său și acesta este un motiv suficient pentru a considera că uciderea este o încălcare a moralității. Astfel, etica iudeo-creștină a tins să le acorde oamenilor mai multă protecție decât animalelor.

Mai poate fi observat încă un contrast între Geneza 1 și evoluționism. În evoluționism, interesul propriu este principiul care guvernează existența. Cei puternici nu îi tolerează pe cei slabi, ci îi vânează și îi exploatează. Însă înainte de căderea în păcat, vânarea prăzii și exploatarea nu existau. Dimpotrivă, Adam și Eva trebuiau „să servească și să ocrotească” natura, folosindu-și capacitățile pentru a avea grijă de ea, nu pentru a o exploata. („Să servească și să ocrotească” este traducerea literală a textului ebraic din Geneza 2:15.)

Stăpânirea omului asupra pământului trebuia să oglindească stăpânirea divină, cel puțin ca stil. Încă din Geneza 1 întâlnim principiul moral al renunțării la noi înșine și al tăgăduirii de sine pentru binele altora, așa cum este el descris în Filipeni 2:5-7. Așadar, a fi făcuți după chipul lui Dumnezeu nu înseamnă doar a avea stăpânire și autoritatea de a evalua opțiunile din punct de vedere moral, ci înseamnă a duce o viață dedicată slujirii altruiste a oamenilor din jurul nostru, fără nicio urmă de exploatare. Exploatarea vreunui copil al lui Dumnezeu din punct de vedere fizic, sexual sau emoțional derivă mai degrabă din teoria darwinistă și distruge ce a mai rămas din chipul lui Dumnezeu în cel care exploatează.

De discutat: Dacă afirmăm că Dumnezeu a creat prin intermediul procesului evoluției, ce schimbări va produce această viziune la nivelul pilonilor de bază ai concepției noastre despre demnitatea și valoarea omului?

8. Într-una dintre lecțiile anterioare, am studiat predica susținută de Pavel înaintea bărbaților din Atena (Faptele 17:16-31). Urmărește firul argumentației sale, observând nu numai de unde a pornit, ci și unde a ajuns. De ce este atât de importantă concluzia la care a ajuns, mai ales în privința originilor și a moralității?
-

Predica susținută de Pavel înaintea bărbaților din Atena a pornit de la creațiune și a ajuns la judecată. Potrivit apostolului, Dumnezeu care a creat lumea și tot ce este în ea a stabilit o zi în care o va judeca. Faptul că suntem înzestrați cu moralitate implică ideea de responsabilitate; fiecare dintre noi va fi tras la răspundere pentru faptele și pentru cuvintele sale (vezi Eclesiastul 12:14 și Matei 12:36,37).

9. Citește Apocalipsa 20:11-13 și Matei 25:31-40. Ce învățături clare din aceste versete au legătură directă cu moralitatea?
-

Toți oamenii care au trăit vreodată pe această planetă se vor afla odată înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați. Deosebirea dintre cele două grupe de oameni din parabola lui Isus este dată de comportamentul față de cei în nevoie. Creatorul este interesat de modul în care ființele pe care le-a creat se poartă unele cu altele și în special de modul în care se poartă cu cei în nevoie. În cer nu există loc pentru principiul selecției naturale; el este contrar caracterului Dumnezeului păcii.

Una dintre cele mai bine conturate învățături ale Bibliei este aceea că dreptatea, de lipsa căreia suferă atât de mult lumea noastră, va fi adusă la îndeplinire de Dumnezeu Însuși. Mai mult decât atât, ideea de judecată presupune ideea de ordine morală: pe ce bază ar putea Dumnezeu să judece și să pedepsească, dacă nu ar exista standardele morale?

Gândește-te la realitatea și la certitudinea existenței unei judecăți. În acest context, cum ne ajută Evanghelia și făgăduința mântuirii prin Domnul Hristos să nu ne temem de judecată?

3. APLICĂ!

Recomandare: Ceea ce credem despre originile omului afectează modul în care luăm deciziile. Creaționismul ne cheamă la slujire altruistă, în timp ce evoluționismul ne cheamă să devenim cei mai tari pentru a supraviețui. Întrebările de mai jos au menirea de a sublinia aceste diferențe.

Întrebări

Ce deosebiri există între un creaționist care aplică în mod constant în viața sa principiile din Geneza 1 și un evoluționist care aplică principiile evoluționismului?

Ce deosebiri vor exista în viața de familie?

Ce deosebiri vor exista în viața profesională?

Ce deosebiri vor exista în viața socială?

4. ILUSTREAZĂ!

Recomandare: Activitatea aceasta încearcă să personalizeze întrebările adresate mai sus. Încurajează-l pe fiecare membru al grupeii să se gândească ce înseamnă pentru viața lui ideile prezentate mai sus. Folosește activitatea pentru a încuraja introspecția personală (nu este necesar ca răspunsurile să fie împărtășite cu întreaga grupă).

Întrebări

Ce pot face pentru a duce o viață care să reflecte credința mea în creaționism, pentru a duce o viață de slujire altruistă și pentru a fi o binecuvântare pentru oameni?

Ce pot face în acest sens în familia mea?

Ce pot face la serviciu?

Ce pot face în societate?

Potrivit Scripturii, Adam a fost primul om și a fost creat de Dumnezeu din țărâna pământului, altfel decât celelalte viețuitoare. Concepția noastră despre originile moralității se sprijină pe concepția despre originea lui Adam. De aceea noțiunea biblică de moralitate nu poate fi separată de perspectiva biblică asupra originilor. Recunoașterea faptului că Adam a fost primul om exclude posibilitatea ca vreo fosilă să dateze dintr-o perioadă anterioară existenței lui sau a altor oameni. Atunci de unde vin aceste fosile? Există mai multe explicații posibile.

În primul rând, fosilele care par a avea trăsături umane pot proveni de la oameni cu o inteligență normală, dar cu tipare de dezvoltare diferite de tiparele de dezvoltare actuale. O a doua explicație poate fi că fosilele au provenit de la oameni degenerați ca urmare a stilului de viață, a acțiunii mediului sau a altor factori. A treia explicație este aceea că ele pot fi rezultatul încercărilor directe ale lui Satana de a distruge, în modalități necunoscute nouă astăzi, ceea ce a creat Dumnezeu. O altă posibilitate este aceea ca ele să nu provină de la oameni, ci de la alte ființe, asemănătoare ca morfologie. Fiecare preferă explicația lui, dar, întrucât nu dispunem de dovezi directe pentru a oferi un răspuns definitiv, este mai bine să evităm atitudinea dogmatică atunci când facem speculații. Concepția despre istoria pământului (care are numeroase versiuni în lumea științifică) ne oferă un cadru de referință pentru interpretarea fosilelor, dar nu și dovezi pentru interpretări. În definitiv, ele nu sunt decât niște interpretări.

Întrebări pentru discuție

1. La ce concluzii am putea ajunge dacă am pleca de la ideea că nu ar exista un Creator care să-i impună omului o anumită ordine morală? De unde ar proveni conceptele noastre morale? Mulți oameni care nu cred în Dumnezeu respectă totuși anumite standarde morale stricte. Pe ce altă bază poate un astfel de om să-și formeze un cod moral? Care este totuși neajunsul?
2. Ce efect are concepția noastră despre crearea lumii și a omului asupra opiniilor noastre despre probleme ca eutanasia, clonarea, avortul etc.?
3. Ghidul unui grup de turiști care vizitau lagărul de concentrare nazist din Dachau a vorbit în introducere despre teoria evoluționismului lui Charles Darwin, sugerând că Dachau și toate celelalte lagăre au fost rodul acestei teorii. Pe ce argument logic se bazează această afirmație? Care este neajunsul acestui argument?